treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 474 | Barcelona, 28 de març de 1977 | Preu, 10 pessetes

En aquest número:

★ Catalunya, l'Assembla i la Comissió dels Nou per A. Gutiérrez Díaz (PÀGINA 3)

★ Dia 15 d'abril, jornada de vaga (PÀGINA 5)

UNA SOLA CLASSE OBRERA

Fernando Soto a Catalunya

Els homes que un dia van haver d'emigrar d'Andalusia a Catalunya són catalans amb tots els drets i amb tots els deures. Lluiten amb la resta de catalans per la llibertat.

Recomanaria als treballadors de Catalunya nascuts a Andalusia que continuïn lluitant unitàriament contra l'explotació i la repressió. El millor servei que poden fer a Andalusia és aconseguir que triomfi la democràcia a Catalunya.

ENTREVISTA A LA PÀGINA 8

LÓPEZ RAIMUNDO PRIMER MITING LEGAL

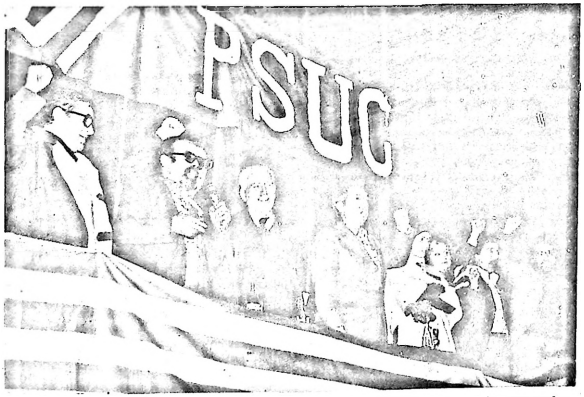

El 25 de març, el nostre secretari general, Gregori López Raimundo, va poder, per fi, parlar en públic en un acte legal del PSUC, per primera vegada. Era la presentació de l'Agrupació Est del nostre partit a l'Hospitalet de Llobregat, en un teatre de Collblanc. Hi va assistir un miler de persones

editorial

GUANYAR LA LLIBERTAT

El text definitiu de la Llei Electoral no aporta novetats substancials pel que fa al que va anunciar fa uns dies el ministre de Justícia. Es un text coherent amb la Llei de Reforma Política i, per això, malgrat els aspectes positius que conté -fruit de la pressió de les forces democràtiques i resultat concret de la negociació de la Comissió dels Nou amb el govern- es pot considerar com un instrument de la política reformista consistent en atorgar una democràcia limitada que asseguri el manteniment dels ressorts fonamentals del poder en mans dels grups socials que l'han monopolitzat durant quaranta anys. Reduccions al pretès caràcter proporcional en l'assignació d'escons, veto als joves de 18 a 21 anys, limitacions al control democràtic del procés elec-

editorial

GUANYAR LA LLIBERTAT

toral, retard en la neutralització efectiva dels mitjans estatals de comunicació..., aquestes són algunes de les característiques principals de la Llei Electoral que hem denunciat ja en aquestes mateixes pàgines.

Veient el decret regulador de les normes en podem assenyalar algunes més: el fet que sigui l'administració i no els partits que decideixi la composició de les juntes electorals; la remissió, a efectes de la campanya electoral, a les lleis de Premsa i de Reunió elaborades per Fraga Iribarne; l'exclusió de la llista d'inelegibilitats de dos càrrecs públics com són el president de les Corts i el del govern. Allò més greu, tanmateix, és l'escassa durada de la campanya electoral: en efecte, després de quaranta anys de manipulació sistemàtica de l'opinió pública, tres setmanes són un espai de temps molt curt per garantir una plena responsabilitat en el vot, que només fóra possible previ un coneixement suficient de les diferents opcions electorals.

Tot plegat, és clar, en un examen estrictament "tècnic" de la llei. Però una llei no es pot considerar al marge del quadre polític sobre el qual es projecta, sinó en funció d'aquest quadre. I aquest quadre no és encara un quadre democràtic: encara hi ha presos i exiliats polítics i les escarceracions s'esdevenen amb una lentitud provocadora; encara no han estat legalitzats tots els partits polítics i organitzacions sindicals; les clivellades estructures del Movimiento i dels sindicats verticals continuen dempeus... No hi ha, al capdavall, les condicions per a unes eleccions veritablement lliures.

De l'examen estricte de les normes electorals, per tant, no es pot deduir la viabilitat o no del procés electoral que culminarà la primera setmana de juny. La credibilitat del procés dependrà,sobretot, del fet que la situació política general que li serveix de marc reuneixi o no les condicions mínimes d'unes eleccions democràtiques. I aquesta continua sent, avui,la qüestió principal, l'objectiu central de l'oposició.

Acomplir aquest objectiu és possible. Ho és, en primer lloc, perquè l'oposició té prou força per obligar el govern a retrocedir. Ho és perquè sense la participació de l'oposició, de *tota* l'oposició, no hi ha eleccions viables ni tan sols per al poder. Ho és, finalment, perquè en aquesta direcció s'expressa la majoria de la població, que no consideraria pas legítima una opció triomfant en unes eleccions tramposes.

Però no és cas només d'obtenir aquest "mínim" imprescindible. Cal aconseguir també que les futures corts siguin constituents i que aprovin una constitució capaç d'estabilitzar la democràcia, d'esdevenir un marc que permeti negociar una sortida progressista de la crisi econòmica i de garantir la institucionalització de l'autonomia de Catalunya.

Vet aquí la importància de l'acord a què van arribar a Madrid, divendres passat, la pràctica totalitat de les forces polítiques i organitzacions sindicals i patronals democràtiques que operen a nivell d'Estat, en el sentit de fer una pressió col.lectiva per tal d'aconseguir unes eleccions netes i de trobar una sortida a l'actual situació econòmica. Vet aquí, també, encara que sigui a un altre nivell, la importància de l'entesa que hi ha hagut a la reunió de representants dels treballadors i empresaris celebrada aquest cap de setmana a Platja d'Aro al voltant de l'exigència de llibertat per al procés electoral i de negociacions en els terrenys econòmic i sindical.

Tot això apunta en la direcció del Pacte Constitucional, imprescindible per aconseguir, per via pacífica, la conquesta de la democràcia i la seva posterior estabilització. I contribueix a afeblir els esforços i a neutralitzar les resistències que el poder oposa encara a allò que constitueix, aquí i avui, la pedra de toc de la democràcia: la legalitat de tots els partits.

En això estàvem abans de la publicació de les normes electorals i en això estem ara. Convençuts de guanyar la batalla de la llibertat.

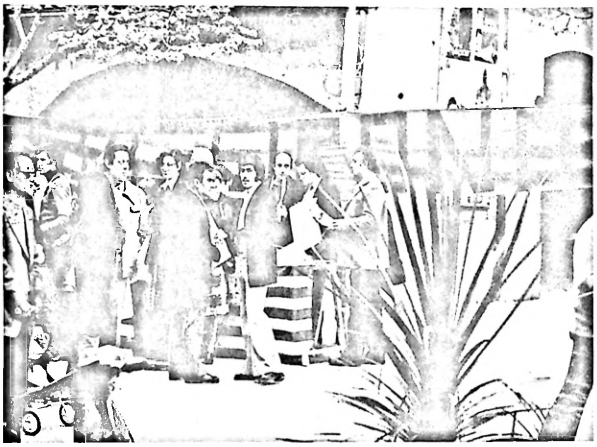

Dissabte foren detinguts a Girona, amb altres companys, els candidats del PSUC Carles Caussa, Francesc Frutos i Francesc Parerols, mentre venien la premsa del partit al carrer. La no legalització de tots els partits i la persistència de l'aparell del Movimiento originen fets com aquest. No hi pot haver eleccions lliures i netes amb arbitrarietats d'aquesta mena. (Foto "Treball")

DECLARACIÓ DE LA "COMISSIÓ DELS NOU"

PER LA LLIBERTAT SINDICAL

Després de la seva reunió del dia 23, la Comissió Negociadora de l'oposició va lliurar a la premsa el següent comunicat:

La comissió negociadora amb el govern ha analitzat, a proposta de les organitzacions sindicals que hi són presents (Confederació Sindical de Comissions Obreres, Unió General de Treballadors i Unió Sindical Obrera), el tema de la llibertat sindical, i es proposa entrevistar-se amb el president del govern a través de la subcomissió anteriorment nomenada a l'efecte i presentar-li uns punts bàsics que, en el seu conjunt, constituïxen les condicions mínimes perquè es doni l'esmentada llibertat sindical, que són els següents:

1. El reconeixement del lliure dret d'associació sindical amb l'aplicació immediata dels convenis 87 i 98 de l'OIT.

2. Reconeixement de la capacitat jurídica de negociació col.lectiva de les centrals sindicals en tots els àmbits superiors a l'emoresa.

3. Dissolució de l'Organització Sindical, passant les seves funcions a la competència de les centrals sindicals.

4. Reconeixement jurídic d'un nou òrgan representatiu a les empreses, lliurement elegit pels treballadors, amb capacitat de negociació col.lectiva en aquest àmbit, i la convocatòria d'eleccions sindicals per a l'esmentat òrgan.

5. El ple reconeixement del dret de vaga, amb la derogació de l'actual normativa sobre aquesta i la conseqüent reforma del Codi Penal, a efectes concordants.

Les forces polítiques representades en la "Comissió" assumeixen plenament aquest quadre bàsic de la llibertat sindical, que forma part inseparable de les llibertats democràtiques, i consideren que l'aplicació i casuística d'aquestes mesures fonamentals i la seva negociació ulterior correspon a posteriors discussions entre les centrals sindicals i el govern.

EL MOMENT POLÍTIC UNITARI

CATALUNYA, L'ASSEMBLEA I LA "COMISSIÓ DELS NOU"

En pocs dies, els organismes fonamentals pels quals passa avui la nostra política unitària en la lluita per la consecució de la democràcia i el restabliment de les llibertats nacionals, han estat afectats per una sèrie de decisions que posen en qüestió la seva fortalesa. Primer, va ser la retirada del PSOE de la "Comissió dels Nou", que va anar acompanyada per la retirada a Catalunya de la Federació Socialista i per una actitud de distanciament expectant de la UGT. De la seva banda, els companys del PSC (Congrés), que havien optat per l'Organisme Consultiu, denunciaven els resultats de la negociació i no solament abandonaven el seu lloc a la "Comissió" sinó que, en carta pública, exigien la dimissió del representant català a la "Comissió dels Nou". Tot seguit, Jordi Pujol, reclamat per les exigències electorals del seu partit, demanava el relleu de les seves tasques en el si de la Comissió de Madrid. Finalment, cinquanta-cinc delegacions de l'Assemblea de Catalunya, reunides en sessió de Comissió Permanent, decidien, per consens majoritari -31 vots afirmatius, 14 de negatius i 9 abstencions-, retirar la seva confiança al procés negociador emprès per la "Comissió dels Nou".

Aquesta allau d'esdeveniments, a la qual podríem afegir el silenci del senyor Suárez davant les peticions de diàleg de la Comissió negociadora, movia el conegut dibuixant Cesc a publicar en el diari "Avui" un acudit basat en la coneguda cançó dels negrets que anaven desapareixent progressivament. ¿Estem enfrontats a una desaparició de l'organisme nagociador, que havia obert una tasca comuna entre les grans famílies democràtiques espanyoles i els representants de les nacionalitats? Afanyemnos a dir que, si més no, des de la nostra voluntat de partit en lluita, ens neguem a acceptar que aquesta forma de treball unitari hagi exhaurit la seva funció, ans al contrari, assenyala una via que ha donat fruit, que té objectius immediats a cobrir i que apunta la perspectiva fonamental d'acció política conjunta per la consecució de la democràcia i les llibertats nacionals.

Diguem, en primer lloc, que mentre no hàgim obtingut l'amnistia, les llibertats i l'Estatut d'Autonomia, qualsevol lluita, gestió o negociació podrà ser qualificada d'insuficient. Però resulta denunciable i, a voltes, sospitós, aprofitar adeleradament els resultats positius, obtinguts pels altres, des de posicions d'inactivitat, de testimoniatge marginal, com és el cas d'alguns partits que han presentat la seva documentació per a la legalització i es preparen per participar en el procés electoral. No, nosaltres no afirmem que els resultats obtinguts per la negociació siguin òptims ni, sobretot, que s'haguessin pogut obtenir al marge de la pressió que representa la constant mobilització popular. Però sí que apreciem la seva vàlua pel que representen en si i pel que prefiguren com a via per a cobrir un triple objectiu. Primer, demostrar el caràcter responsable i dialogant de l'oposició, que apareix com a garantia d'ordre democràtic i denuncia els intents del govern d'atribuir-se els avenços que ha aconseguit la lluita popular. Segon, enfortir els lligams entre les forces democràtiques espanyoles i les forces democràtiques de les nacionalitats, enfortiment basat en el reconeixement d'objectius comuns solidaris, en la comprensió del caràcter diferencial dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia i en l'interès comú de donar una autèntica solució política en aquest fet, com a element indispensable per al restabliment de la democràcia a Espanya. Tercer, oferir a la reivindicació popular de llibertat la formulació d'objectius concrets representats per partits i personalitats reconeguts, enfront dels intents de confusió del neofranquisme.

És per tot això, i perquè considerem que a la negociació ha de seguir la vigilància democràtica i que als objectius de les garanties electorals ha de seguir el compromís o acord constitucional, que el nostre partit ha estat i està a favor de la "Comissió dels Nou" i de la presència responsable de les forces polítiques i sindicals de Catalunya en el seu si, convençut que una política justa no vol dir una política sense dificultats, però sí que, conduïda intel.ligentment, acaba per imposar-se. És per això que, tot i lamentar la dimissió de Jordi Pujol, assenyalem que el fet fonamental és que l'organització a la qual pertany, CDC, no solament no retira la confiança a la comissió negociadora sinó que la ratifica. És per això que apreciem com a molt positiva la presència de la UGT, juntament amb CCOO i USO, a l'última reunió de la "Comissió dels Nou" i el seu nomenament com a membres de la subcomissió negociadora que ha de tractar amb el govern les qüestions relacionades amb la llibertat sindical. És per això que cridem els companys de la Federació Socialista de Catalunya, adherida al PSOE, i els companys del PSC (Congrés) que reconsiderin la seva posició i es reincorporin a les activitats comunes dels partits i organitzacions sindicals que venim donant suport a la negociació. És per això que, lamentant que la Permanent de l'Assemblea de Catalunya hagi optat, per consens majoritari, per marginar-se del procés de negociació i hagi tancat les possibilitats d'acció directa en lligar-se exclusivament a un hipotètic "Organisme Consultiu" mancat de tota perspectiva, revalorem, no obstant això, la base de mobilització popular unitària que l'Assemblea de Catalunya representa i que continua fent-ne el suport fonamental per a la consecució dels quatre punts. Cal, per tant, marginar del seu si discussions esterilitzants, que algunes organitzacions exasperades pel fracàs de la seva pròpia política estimulen, i entendre la gran presència de l'Assemblea de Catalunya en l'activitat negociadora mitjançant la mobilització i, d'una forma elemental, amb el desenvolupament de tota la potencialitat de la campanya "Volem l'Estatut".

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

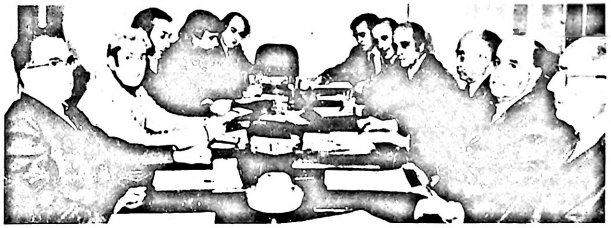

¿QUANTES AMNISTIES PER A FER L'AMNISTIA?

Els dies transcorreguts des de la publicació del nou indult, es compten amb els dits d'una mà els presos polítics que han estat alliberats.

Hom espera que els propers dies surtin al carrer més presos polítics. Hom diu, fins i tot, que recobraran la llibertat la majoria dels presos polítics.

Tanmateix, la lentitud de l'operació escarceració és prou significativa de com és de lluny la mesura governamental de l'exigència d'AMNISTIA TOTAL.

El govern Suárez se situa d'esquena a aquesta gran qüestió de l'amnistia total, sense la qual no hi ha possibilitat de normalització democràtica, ni pacificació a Euskadi, ni reconciliació nacional, ni autèntica democràcia.

No és pas un joc de paraules, i el problema no es resol anomenant amnistia a aquesta escarceració amb comptagotes.

L'amnistia total significa reconèixer el fet determinant d'una sangonent guerra civil i de la tràgica repressió dels anys de dictadura i enterrar jurídicament, políticament i humanament aquests fets i restablir la convivència nacinnal en la seva plenitud.

Per això l'exigència d'amnistia total continua viva, esdevé més urgent que mai i ens obliga, tots els demòcrates, tots els partidaris de la reconciliació nacional, a continuar el combat múltiple, de masses, fins a aconseguir-la.

PACO FRUTOS, DIRIGENT OBRER, DIRIGENT POLÍTIC

POTENCIAR TOTES LES REIVINDICACIONS

Francesc Frutos -Paco, així li diuen els companys i amics- és candidat del PSUC a les eleccions per Girona. Té trenta-vuit anys i als vint-i-cinc va deixar la falç i la magalla per la fàbrica. L'any 66 entra a treballar a la SAFA de Blanes, on impulsa les Comissions Obreres i comença a participar en la lluita del moviment obrer a nivell de Catalunya. El primer de maig del 69 és despatxat de la SAFA. Un any després, amb motiu d'una vaga d'aquesta empresa, és detingut -ja ho havia estat l'any 67- i passa un mes i mig a la presó de Girona, acusat de crear les Comissions Obreres de Blanes. Representant de CCOO a l'Assemblea de Catalunya, fou un dels 113 detinguts a Santa Maria Mitjancera. Es secretari d'organització de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

- Tu ets un home de Comissions Obreres i candidat del PSUC. ¿Hi ha alguna contradicció entre ser un dirigent sindical i un candidat polític?

- Cap contradicció, en absolut. La línia sindical de CCOO es decideix, i cada cop ha de ser més així, dins dels propis òrgans de Comissions a tots els nivells, amb decisions fonamentades en la pràctica assembleària. Però, a més a més, aquestes eleccions, les primeres després de quaranta anys de dictadura, cies específiques de les quals no podem fer abstracció. No seran encara unes eleccions plenament democràtiques; però hem de fer el màxim esforç per convertir-les en unes eleccions que ens portin realment la democràcia i que obrin un procés constituent.Els candidats que han jugat un paper en el moviment obrer són, moltes vegades, els més coneguts pel conjunt dels treballadors, ja que no hem d'oblidar que el moviment obrer ha estat la punta de llança de la lluita per les llibertats democràtiques, sindicals i nacionals.

LA MURGA DEL GOVERNADOR

- El governador civil de Girona és d'allò més búnquer, com ho demostren les seves accions.¿Fins a quin punt el comportament del senyor Armando Murga us pot afectar, com a candidats?

- El governador civil de Girona representa els interessos econòmics i polítics dels qui fa quaranta anys que retenen el poder. Es un representant genuí del búnquer, a tots els nivells. Prohibint el PSUC intenta que els plantejaments polítics, socials i culturals del partit no puguin ser debatuts pel poble com una aportació dels comunistes catalans a la conquesta de la democràcia, a la seva consolidació en la marxa cap al socialisme. Es una brutal arbitrarietat que afecta també a d'altres forces democràtiques i que significa el caràcter feixista dels qui, com el senyor Armando Murga, no estan disposats a perdre els seus privilegis econòmics i polítics.

- Crec que s'ha fet una denúncia contra el governador civil.

- La dimissió del senyor Murga, tantes vegades demanada, ha de ser una exigència inajornable de tot el poble de Girona.

- Tu vas dir, a la darrera Permanent de l'Assemblea de Catalunya, que hi havia més mobilitzacions obreres que mai. ¿No creus que la campanya electoral pot dis treure forces dels moviments de masses clàssics? Em refereixo a Comissions Obreres, associacions de veïns...

LA CAMPANYA ELECTORAL

- La campanya electoral no solament no distreu forces, sinó que ha de ser un element potenciador de totes les reivindicacions. Es en el marc de la campanya electoral que les reivindicacions dels treballadors i capes populars han de trobar la màxima acollida i s'han de convertir en un element essencial de tota la campanya. Però és que, endemés, les vagues de la construcció que hi ha en aquests moments i els diversos plantejaments de lluita als diferents rams de la producció són una prova evident que el procés electoral no significa en absolut l'abandó de la defensa més conseqüent de totes les reivindicacions obreres i populars. Més endarrera, ens ha quedat la lluita dels pagesos i ara tenim la campanya de l'Assemblea de Catalunya "Volem l'Estatut", que està tenint un gran ressò popular. Resumint : no hi ha cap contradicció entre mobilització i procés electoral.

- Paco, Girona té fama de conservadora. No plantejo si guanyarà el PSUC, perquè no es tracta d'això. Però les forces democràtiques ¿podreu superar la dreta franquista?

- Les forces conservadores de Girona estan molt arrelades en l'aparell de poder que, en quaranta anys, s'ha convertit en un pop que intenta ofegar qualsevol expressió d'exigència de democràcia. Malgrat tot, les forces democràtiques lliurarem una batalla conseqüent i decidida a les deixalles de la dreta franquista i estic convençut que en aquestes eleccions la vocació democràtica i progressista del poble de les comarques de Girona trencarà aquesta imatge conservadora,segurament simplista, i donarà una imatge més real del que són les aspiracions de la classe treballadora, dels pagesos, de tots els sectors populars.

- La construcció de Girona està en vaga. Com veus tu el conflicte?

- Els treballadors de la construcció de Girona, entre els quals hi ha nombrosos i excel.lents militants del PSUC de Blanes, Girona i Figueres, estan fent una acció molt important en defensa dels seus interessos socials i sindicals. Una acció exemplar, mentre que la patronal es tanca i ni vol negociar les justes reivindicacions obreres. Pensa que un sector important de la patronal encara no compleix els acords pactats després de la vaga de l'any passat. Com a home del PSUC diria als companys en vaga que el partit és un dels més conseqüents defensors dels seus drets i que la votació favorable al PSUC, en les properes eleccions, significa potenciar les solucions als seus problemes.

JOAN SANJUAN

"La dimissió del sr. Murga, una exigència inajornable de tot el poble de Girona"

LES LLUITES OBRERES NO PAREN

Les lluites obreres no paren. A la vaga del ram de la construcció de Girona, pot ser que s'hi afegeixi la del mateix ram a Barcelona, que s'anuncia per a demà. També podria esdevenir-se una vaga en el sector de Consignataris, Càrrega i Descàrrega. La vaga dels treballadors de la "Clàusor", de Cornellà, ja fa més de dues setmanes que dura.

Això només és un cop d'ull ràpid als conflictes laborals més destacats, però no pretén ser una llista completa, ni de bon tros. El malestar que regna entre la classe treballadora, que reclama augment de salaris per poder viure, que no té llibertat sindical, que exigeix millors condicions de treball i que té mil i un motius per protestar, és lògic que es manifesti en lluites constants.

RECULL de treball SETMANAL
EN CASTELLANO
Proletaris de tots els països: uniu-vos!
Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 474 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 28 DE MARZO DE 1977

GANAR LA LIBERTAD

El texto definitivo de la Ley Electoral no apota novedades substanciales respecto a lo anunciado días atrás por el ministro de Justicia. Es un texto coherente con la Ley de Reforma Política y, por ello, a pesar de los aspectos positivos que contiene -fruto de la presión de las fuerzas democráticas y resultado concreto de la negociación de la Comisión de los Nueve con el gobierno- puede considerarse como un instrumento de la política reformista consistente en otorgar una democracia limitada que asegure el mentenimiento de los resortes fundamentales del poder en manos de los grupos sociales que lo han monopolizado durante cuarenta años. Reducciones al pretendido carácter proporcional en la asignación de escaños, veto a los jóvenes de 18 a 21 años, limitaciones al control democrático del proceso electoral, retraso en la neutralización efectiva de los medios estatales de comunicación..., estas son algunas de las características principales de la Ley Electoral que hemos denunciado ya en estas mismas páginas.

A la vista del decreto regulador de las normas podemos señalar algunas más: el hecho de que sea la administración y no los partidos quien decida la composición de las juntas electorales, la remisión a los efectos de la campaña electoral, a las leyes de Prensa y de Reunión elaboradas por Fraga Iribarne y la exclusión de la lista de inelegibilidades de dos cargos públicos como los detentados por los presidentes de Las Cortes y del Gobierno. Lo más grave, sin embargo, es la escasa duración de la campaña electoral: en efecto, después de cuarenta años de manipulación sistemática de la opinión pública, tres semanas son un espacio de tiempo muy corto para garantizar una plena resposabilidad en el voto, que sólo sería posible previo un conocimiento suficiente de las distintas opciones electorales.

Todo ello, claro está, en un examen estrictamente "técnico" de la ley. Pero una ley no puede considerarse al margen del cuadro político sobre el que se proyecta sino en función de su cuadro. Y ese cuadro no es aún un cuadro democrático: todavía hay presos y exiliados políticos y las excarcelaciones se producen con una lentitud provocadora, todavía no han sido legalizados todos los partidos y organizaciones sindicales, las cuarteadas estructuras del Movimiento y de los sindicatos verticales siguen en pie...No hay, en suma, las condiciones para unas elecciones verdaderamente libres.

Del examen estricto de las normas electorales, por tanto no puede deducirse la viabilidad o no del proceso electoral que culminará la primera semana de junio. La credibilidad del proceso dependerá, sobretodo, de que la situación política general que le sirve de marco reuna o no las condiciones mínimas de unas elecciones democráticas. Y esa sigue siendo, hoy, la cuestión principal, el objetivo central de la oposición.

Cumplir este objetivo es posible. Lo es, en primer término, porque la oposición tiene la fuerza suficiente para obligar al gobierno a retroceder. Lo es porque sin la participación de la oposición, de *toda* la oposición, no hay elecciones viables ni siquiera para el poder. Lo es, finalmente, porque en esta dirección se expresa la mayoría de la población, que no consideraría legítima una opción triunfante en unas elecciones tramposas.

Pero no se trata sólo de obtener ese "minimum" imprescindible. Hay que lograr también que las futuras cortes sean constituyentes y que aprueben una constitución capaz de estabilizar la democracia, de convertirse en marco que permita mejorar una salida progresista de la crisis económica y de garantizar la institucionalización de la autonomía de Catalunya.

De ahí la importancia del acuerdo a que llegaron en Madrid el pasado viernes la práctica totalidad de las fuerzas políticas y organizaciones sindicales y patronales democráticas que operan a nivel de Estado, en el sentido de realizar una presión colectiva para lograr unas elecciones limpias y de encontrar una salida a la actual situación económica. De ahí, también, aunque sea a otro nivel, la importancia del entendimiento habido en la reunión de representantes de los trabajadores y empresarios celebrada este fin de semana en Platja d'Aro, entorno a la exigencia de libertad para el proceso electoral y de negociaciones en los terrenos económico y sindical.

Todo ello apunta en la dirección del Pacto Constitucional, imprescindible para lograr por vía pacífica la conquista de la democracia y su posterior estabilización. Y contribuye a debilitar los esfuerzos y a neutralizar la resistencia que el poder opone todavía a lo que constituye aquí y hoy, la piedra de toque de la democracia: la legalidad de todos los partidos.

En eso estábamos antes de la publicación de las normas electorales y en esto estamos ahora. Convencidos de ganar la batalla de la libertad.

POR EL DERECHO DE HUELGA Y LA LIBERTAD SINDICAL

DIA 15 DE ABRIL JORNADA DE LUCHA

Comisiones Obreras y Unión Sindical Obrera han convocado a todos los trabajadores de España a comenzar un proceso de movilizaciones, asambleas y discusión en los centros de trabajo para hacer una gran jornada de huelga el 15 de abril. El motivo fundamental es protestar contra el decreto-ley que, con la cínica proclama de ensancharlo, restringe, o prácticamente anula, el derecho de huelga y favorece el despido libre, y también exigir la libertad sindical. Las reivindicaciones concretas: garantizar el trabajo, impedir los despidos, seguro de paro y pensiones suficientes, legalización de todas las centrales sindicales, disolución de la CNS y devolución de su patrimonio a los trabajadores, elecciones en las empresas para elegir órganos representativos que negocien los convenios, derogación de los decretos que facilitan el despido libre y hacen de la huelga una cosa ilegal y reconocimiento pleno del derecho de huelga.

En la rueda de prensa que sirvió para anunciar la convocatoria de la jornada de huelga del 15 de abril, Marcelino Camacho destacó el sentido de legítima defensa de los trabajadores que tiene esta convocatoria y calificó el reciente decreto-ley sobre despidos y huelgas"como *una ley claramente antiobrera, peor que las de la época de Franco y peor que el decreto de huelga de mayo del 75*".

Le sobra la razón. El gobierno actual no cesa en sus ataques a la clase trabajadora. Cuando se preparan elecciones a Cortes y ya hay un grupo de partidos políticos legalizados -pero todavía no, y esto es bien significativo, los más genuinos de la clase obrera- aún no son legales los sindicatos que los trabajadores han constituido, el derecho de huelga queda tan reducido que no se ve, los patronos tienen grandes facilidades para despedir y, para postre, el nuevo salario mínimo será de 440 pesetas. Si no diera rabia haría reir.

(pasa a la página siguiente.)

(viene de la página anterior)

Ya vemos a donde van a parar todas las promesas que el gobierno ha hecho de legalizar las centrales sindicales obreras en seguida Y la libertad sindical y el derecho de huelga son cosas que no admiten espera. En el coloquio que hace pocos días se hizo en el "Club Mundo" en Barcelona, en el que participaron CCOO, USO, UGT, CNT, SOC, el delegado de los sindicatos verticales y los sindicatos "amarillos" CSO y SFI, todos estuvieron de acuerdo, incluso estos últimos.

No puede haber democracia sin que haya libertad sindical y derecho de huelga. No puede haber democracia sin que la clase trabajadora ocupe el lugar que le corresponde, un lugar muy preeminente por cierto. Los trabajadores no pueden admitir la actual situación. La actitud del gobierno pide una respuesta y la clase obrera la dará. La dará, como siempre, responsablemente, constructivamente, porque los trabajadores no son amigos del desorden, de la algarada ni de la provocación; pero la dará con fuerza, con toda la fuerza que tiene y que es capaz de manifestar. La jornada de huelga del próximo día 15 puede alcanzar, y debe alcanzar, unas proporciones mayores que la del 12 de noviembre del año pasado.

Este es el sentido de la llamada de CCOO y USO que está abierta a todas las otras centrales sindicales, a todos los trabajadores de España. Es necesario que esta llamada sea escuchada. Los objetivos son comunes . Todo el mundo está de acuerdo. Es necesario que este acuerdo se convierta el día 15 en acción unida, sin ninguna endidura, sin ninguna reserva, sin ninguna vacilación. Es lamentable la actitud de la UGT que, conviniendo en lo justo de las reivindicaciones y en la necesidad de la acción, no ha firmado la convocatoria por una pueril obstinación en añadirle la exigencia de la dimisión de los cargos sindicales, que tanto CCOO como USO no consideran razonable ni útil porque los actuales enlaces y jurados pueden jugar un papel importante en la movilización y en la defensa de los intereses de los trabajadores. La UGT tiene perfecto derecho a defender su opinión, pero esto no ha de ser motivo para romper la unidad que tanto necesitanos ahora. Confiamos que la UGT lo verá claro y se sumará a la jornada, como confiamos que se sumarán todas las otras organizaciones sindicales obreras.

Para decirlo con pocas palabras, la acción del 15 de abril se dirige a conseguir la normalidad de las relaciones entre el capital y el trabajo. Como ya han dicho USO y CCOO, no va contra los patronos, a los que habría que explicar los motivos y el alcance, sino contra unas medidas del gobierno que no hacen otra cosa que envenenar la situación y crear más focos de conflictos. Los trabajadores quieren tener sus sindicatos, legales, organizados como ellos quieran y decidan, sin ingerencias de nadie. Quieren que les sea reconocido el derecho de huelga, como instrumento de defensa de sus intereses de clase, y lo quieren, como es lógico y justo, sin restricciones. Quieren trabajar, que no los puedan despedir sin razón, tener garantizado el trabajo. Son aspiraciones perfectamente democráticas y absolutamente indispensables para la democracia que tanto desea todo el mundo y que ya se vislumbra.

ENRIC VIVES

EL MOMENTO POLITICO UNITARIO

CATALUNYA Y LA 'COMISION DE LOS NUEVE'

En pocos días, los organismos fundamentales por los que pasa hoy nuestra política unitaria en la lucha por la consecución de la democracia y el restablecimiento de las libertades nacionales, han sido afectados por una serie de decisiones que ponen en cuestión su fortaleza. Primero, fue la retirada del PSOE de la "Comisión de los Nueve", que fue acompañada por la retirada en Catalunya de la Federación Socialista y por una actitud de distanciamiento expectante de la UGT. Por su lado, los compañeros del PSC (Congrès), que habían optado por el "Organisme Consultiu", denunciaban los resultados de la negociación y no solamente abandonaban su puesto en la "Comisión" sino que, en carta pública, exigían la dimisión del representante catalán en la "Comisión de los Nueve". Seguidamente, Jordi Pujol, reclamado por las exigencias electorales de su partido, pedía el relevo de sus tareas en el seno de la Comisión de Madrid. Finalmente, cincuenta y cinco delegados de la Asamblea de Catalunya, reunidos en sesión de Comisión Permanente, deciden, por consenso mayoritario -31 votos afirmativos, 14 negativos y 9 abstenciones-, retirar su confianza al proceso negociador emprendido por la "Comisión de los Nueve".

Esta avalancha de acontecimientos, a la que podríamos añadir el silencio del señor Suárez ante las peticiones de diálogo de la Comisión negociadora, movía al conocido dibujante Cesc a publicar en el diario "Avui" un chiste basado en la conocida canción de los negritos que iban desapareciendo progresivamente. ¿Estamos enfrentados a una desaparición del organismo negociador, que había abierto una tarea común entre las grandes familias democráticas españolas y los representantes de las nacionalidades? Apresurémonos a decir que, por lo menos, desde nuestra voluntad de partido en lucha, nos negamos a aceptar que esta forma de trabajo unitario haya agotado su función, todo lo contrario, señala una vía que ha dado fruto, que tiene objetivos inmediatos a cubrir y que apunta la perspectiva fundamental de acción política conjunta para la consecución de la democracia y las libertades nacionales.

Digamos, en primer lugar, que mientras no hayamos obtenido la amnistía, las libertades y el Estatut de Autonomía, cualquier lucha, gestión o negociación podrá ser calificada de insuficiente. Pero resulta denunciable y, a la vez, sospechoso, aprovechar los resultados positivos, obtenidos por los otros, desde posiciones de inactividad, de testimonio marginal, como es el caso de algunos partidos que han presentado su documentación para la legalización y se preparan para participar en el proceso electoral. No, nosotros no afirmamos que los resultados obtenidos por la negociación sean óptimos ni, sobretodo, que se hayan podido obtener al margen de la presión que representa la constante movilización popular. Pero sí que apreciamos su valía por lo que representan en sí y por lo que prefiguran como vía pra cubrir un triple objetivo. Primero, demostrar el carácter responsable y dialogante de la oposición, que aparece como garantía de orden democrático y denuncia los intentos del gobierno de atribuirse los avances que ha conseguido la lucha popular. Segundo, fortalecer los lazos entre las fuerzas democráticas españolas y las fuerzas democráticas de las nacionalidades, fortalecimiento basado en el reconocimiento de objetivos comunes solidarios, en la comprensión del carácter diferencial de los pueblos de Catalunya, Euskadi y Galicia y en el interés común de dar una auténtica solución política a este hecho, como elemento indispensable para el restablecimiento de la democracia en España. Tercero, ofrecer a la reivindicación popular de libertad la formulación de objetivos concretos representados por partidos y personalidades reconocidos, frente a los intentos de confusión del neofranquismo.

Es por todo esto, y porque consideramos que a la negociación ha de seguir la vigilancia democrática y que a los objetivos de las garantías electorales ha de seguir el compromiso o acuerdo constitucional, que nuestro partido ha estado y está a favor de la "Comisión de los Nueve" y de la presencia responsable de las fuerzas políticas y sindicales de Catalunya en su seno, convencido de que una política justa no quiere decir una política sin dificultades, pero que, conducida inteligentemente, acaba por imponerse. Es por esto que, aún y lamentando la dimisión de Jordi Pujol, señalamos que el hecho fundamental es que la organización a la que pertenece, CDC, no solamente no retira la confianza en la comisión negociadora, sino que la ratifica. Es por esto por lo que apreciamos como muy positiva la presencia de la UGT, juntamente con CCOO y USO, en la última reunión de la "Comisión de los Nueve" y su nombramiento como miembros de la subcomisión negociadora que ha de tratar con el gobierno las cuestiones relacionadas con la libertad sindical. Es por esto por lo que llamamos a los compañeros de la Federación Socialista de Catalunya, adherida al PSOE, y alos compañeros del PSC (Congrès) para que reconsideren su posición y para que se reincorporen a las actividades comunes de los partidos y organizaciones sindicales que venimos apoyando la negociación. Es por esto que, lamentando que la Permanente de la Asamblea de Catalunya haya optado, por consenso mayoritario, por marginarse del proceso de negociación y haya cerrado las posibilidades de acción directa al ligarse exclusivamente a un hipotético "Organisme Consultiu" falto de toda perspectiva, revaloramos, no obstante, la base de movilización popular unitaria que la Asamblea de Catalunya representa y que continúa siendo el soporte fundamental para la consecución de los cuatro puntos. Es necesario, por tanto, marginar de su seno discusiones esterilizantes que algunas organizaciones exasperadas por el fracaso de su propia política estimulan, y entender la gran presencia de la Asamblea de Catalunya en la actividad negociadora mediante la movilización y, de una forma elemental, con el desarrollo de toda la potencialidad de la campaña "Volem l'Estatut".

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

RECULL de EN CASTELLANO

treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 474 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 28 DE MARZO DE 1977

GANAR LA LIBERTAD

El texto definitivo de la Ley Electoral no apota novedades substanciales respecto a lo anunciado días atrás por el ministro de Justicia. Es un texto coherente con la Ley de Reforma Política y, por ello, a pesar de los aspectos positivos que contiene -fruto de la presión de las fuerzas democráticas y resultado concreto de la negociación de la Comisión de los Nueve con el gobierno- puede considerarse como un instrumento de la política reformista consistente en otorgar una democracia limitada que asegure el mentenimiento de los resortes fundamentales del poder en manos de los grupos sociales que lo han monopolizado durante cuarenta años. Reducciones al pretendido carácter proporcional en la asignación de escaños, veto a los jóvenes de 18 a 21 años, limitaciones al control democrático del proceso electoral, retraso en la neutralización efectiva de los medios estatales de comunicación..., estas son algunas de las características principales de la Ley Electoral que hemos denunciado ya en estas mismas páginas.

A la vista del decreto regulador de las normas podemos señalar algunas más: el hecho de que sea la administración y no los partidos quien decida la composición de las juntas electorales, la remisión a los efectos de la campaña electoral, a las leyes de Prensa y de Reunión elaboradas por Fraga Iribarne y la exclusión de la lista de inelegibilidades de dos cargos públicos como los detentados por los presidentes de Las Cortes y del Gobierno. Lo más grave, sin embargo, es la escasa duración de la campaña electoral: en efecto, después de cuarenta años de manipulación sistemática de la opinión pública, tres semanas son un espacio de tiempo muy corto para garantizar una plena resposabilidad en el voto, que sólo sería posible previo un conocimiento suficiente de las distintas opciones electorales.

Todo ello, claro está, en un examen estrictamente "técnico" de la ley. Pero una ley no puede considerarse al margen del cuadro político sobre el que se proyecta sino en función de su cuadro. Y ese cuadro no es aún un cuadro democrático: todavía hay presos y exiliados políticos y las excarcelaciones se producen con una lentitud provocadora, todavía no han sido legalizados todos los partidos y organizaciones sindicales, las cuarteadas estructuras del Movimiento y de los sindicatos verticales siguen en pie...No hay, en suma, las condiciones para unas elecciones verdaderamente libres.

Del examen estricto de las normas electorales, por tanto, no puede deducirse la viabilidad o no del proceso electoral que culminará la primera semana de junio. La credibilidad del proceso dependerá, sobretodo, de que la situación política general que le sirve de marco reuna o no las condiciones mínimas de unas elecciones democráticas. Y esa sigue siendo, hoy, la cuestión principal, el objetivo central de la oposición.

Cumplir este objetivo es posible. Lo es, en primer término, porque la oposición tiene la fuerza suficiente para obligar al gobierno a retroceder. Lo es porque sin la participación de la oposición, de *toda* la oposición, no hay elecciones viables ni siquiera para el poder. Lo es, finalmente, porque en esta dirección se expresa la mayoría de la población, que no consideraría legítima una opción triunfante en unas elecciones tramposas.

Pero no se trata sólo de obtener ese "mínimo" imprescindible. Hay que lograr también que las futuras cortes sean constituyentes y que aprueben una constitución capaz de estabilizar la democracia, de convertirse en marco que permita mejorar una salida progresista de la crisis económica y de garantizar la institucionalización de la autonomía de Catalunya.

De ahí la importancia del acuerdo a que llegaron en Madrid el pasado viernes la práctica totalidad de las fuerzas políticas y organizaciones sindicales y patronales democráticas que operan a nivel de Estado, en el sentido de realizar una presión colectiva para lograr unas elecciones limpias y de encontrar una salida a la actual situación económica. De ahí, también, aunque sea a otro nivel, la importancia del entendimiento habido en la reunión de representantes de los trabajadores y empresarios celebrada este fin de semana en Platja d'Aro, entorno a la exigencia de libertad para el proceso electoral y de negociaciones en los terrenos económico y sindical.

Todo ello apunta en la dirección del Pacto Constitucional, imprescindible para lograr por vía pacífica la conquista de la democracia y su posterior estabilización. Y contribuye a debilitar los esfuerzos y a neutralizar la resistencia que el poder opone todavía a lo que constituye aquí y hoy, la piedra de toque de la democracia: la legalidad de todos los partidos.

En eso estábamos antes de la publicación de las normas electorales y en esto estamos ahora. Convencidos de ganar la batalla de la libertad.

POR EL DERECHO DE HUELGA Y LA LIBERTAD SINDICAL

DIA 15 DE ABRIL JORNADA DE LUCHA

Comisiones Obreras y Unión Sindical Obrera han convocado a todos los trabajadores de España a comenzar un proceso de movilizaciones, asambleas y discusión en los centros de trabajo para hacer una gran jornada de huelga el 15 de abril. El motivo fundamental es protestar contra el decreto-ley que, con la cínica proclama de ensancharlo, restringe, o prácticamente anula, el derecho de huelga y favorece el despido libre, y también exigir la libertad sindical. Las reivindicaciones concretas: garantizar el trabajo, impedir los despidos, seguro de paro y pensiones suficientes, legalización de todas las centrales sindicales, disolución de la CNS y devolución de su patrimonio a los trabajadores, elecciones en las empresas para elegir órganos representativos que negocien los convenios, derogación de los decretos que facilitan el despido libre y hacen de la huelga una cosa ilegal y reconocimiento pleno del derecho de huelga.

En la rueda de prensa que sirvió para anunciar la convocatoria de la jornada de huelga del 15 de abril, Marcelino Camacho destacó el sentido de legítima defensa de los trabajadores que tiene esta convocatoria y calificó el reciente decreto-ley sobre despidos y huelgas"como *una ley claramente antiobrera, peor que las de la época de Franco y peor que el decreto de huelga de mayo del 75*".

Le sobra la razón. El gobierno actual no cesa en sus ataques a la clase trabajadora. Cuando se preparan elecciones a Cortes y ya hay un grupo de partidos políticos legalizados -pero todavía no, y esto es bien significativo, los más genuinos de la clase obrera- aún no son legales los sindicatos que los trabajadores han constituido, el derecho de huelga queda tan reducido que no se ve, los patronos tienen grandes facilidades para despedir y, para postre, el nuevo salario mínimo será de 440 pesetas. Si no diera rabia haría reir.

(pasa a la página siguiente.)

(viene de la página anterior

Ya vemos a donde van a parar todas las promesas que el gobierno ha hecho de legalizar las centrales sindicales obreras en seguida Y la libertad sindical y el derecho de huelga son cosas que no admiten espera. En el coloquio que hace pocos días se hizo en el "Club Mundo" en Barcelona, en el que participaron CCOO, USO, UGT, CNT, SOC, el delegado de los sindicatos verticales y los sindicatos "amarillos" CSO y SFI, todos estuvieron de acuerdo, incluso estos últimos.

No puede haber democracia sin que haya libertad sindical y derecho de huelga. No puede haber democracia sin que la clase trabajadora ocupe el lugar que le corresponde, un lugar muy preeminente por cierto. Los trabajadores no pueden admitir la actual situación. La actitud del gobierno pide una respuesta y la clase obrera la dará. La dará, como siempre, responsablemente, constructivamente, porque los trabajadores no son amigos del desorden, de la algarada ni de la provocación; pero la dará con fuerza, con toda la fuerza que tiene y que es capaz de manifestar. La jornada de huelga del próximo día 15 puede alcanzar, y debe alcanzar, unas proporciones mayores que la del 12 de noviembre del año pasado.

Este es el sentido de la llamada de CCOO y USO que está abierta a todas las otras centrales sindicales, a todos los trabajadores de España. Es necesario que esta llamada sea escuchada. Los objetivos son comunes . Todo el mundo está de acuerdo. Es necesario que este acuerdo se convierta el día 15 en acción unida, sin ninguna endidura, sin ninguna reserva, sin ninguna vacilación. Es lamentable la actitud de la UGT que, conviniendo en lo justo de las reivindicaciones y en la necesidad de la acción, no ha firmado la convocatoria por una pueril obstinación en añadirle la exigencia de la dimisión de los cargos sindicales, que tanto CCOO como USO no consideran razonable ni útil porque los actuales enlaces y jurados pueden jugar un papel importante en la movilización y en la defensa de los intereses de los trabajadores. La UGT tiene perfecto derecho a defender su opinión, pero esto no ha de ser motivo para romper la unidad que tanto necesitanos ahora. Confiamos que la UGT lo verá claro y se sumará a la jornada, como confiamos que se sumarán todas las otras organizaciones sindicales obreras.

Para decirlo con pocas palabras, la acción del 15 de abril se dirige a conseguir la normalidad de las relaciones entre el capital y el trabajo. Como ya han dicho USO y CCOO, no va contra los patronos, a los que habría que explicar los motivos y el alcance, sino contra unas medidas del gobierno que no hacen otra cosa que envenenar la situación y crear más focos de conflictos. Los trabajadores quieren tener sus sindicatos, legales, organizados como ellos quieran y decidan, sin ingerencias de nadie. Quieren que les sea reconocido el derecho de huelga, como instrumento de defensa de sus intereses de clase, y lo quieren, como es lógico y justo, sin restricciones. Quieren trabajar, que no los puedan despedir sin razón, tener garantizado el trabajo. Son aspiraciones perfectamente democráticas y absolutamente indispensables para la democracia que tanto desea todo el mundo y que ya se vislumbra.

ENRIC VIVES

EL MOMENTO POLITICO UNITARIO

CATALUNYA Y LA 'COMISION DE LOS NUEVE'

En pocos días, los organismos fundamentales por los que pasa hoy nuestra política unitaria en la lucha por la consecución de la democracia y el restablecimiento de las libertades nacionales, han sido afectados por una serie de decisiones que ponen en cuestión su fortaleza. Primero, fue la retirada del PSOE de la "Comisión de los Nueve", que fue acompañada por la retirada en Catalunya de la Federación Socialista y por una actitud de distanciamiento expectante de la UGT. Por su lado, los compañeros del PSC (Congrès), que habían optado por el "Organisme Consultiu", denunciaban los resultados de la negociación y no solamente abandonaban su puesto en la "Comisión" sino que, en carta pública, exigían la dimisión del representante catalán en la "Comisión de los Nueve". Seguidamente, Jordi Pujol, reclamado por las exigencias electorales de su partido, pedía el relevo de sus tareas en el seno de la Comisión de Madrid. Finalmente, cincuenta y cinco delegados de la Asamblea de Catalunya, reunidos en sesión de Comisión Permanente, deciden, por consenso mayoritario -31 votos afirmativos, 14 negativos y 9 abstenciones-, retirar su confianza al proceso negociador emprendido por la "Comisión de los Nueve".

Esta avalancha de acontecimientos, a la que podríamos añadir el silencio del señor Suárez ante las peticiones de diálogo de la Comisión negociadora, movía al conocido dibujante Cesc a publicar en el diario "Avui" un chiste basado en la conocida canción de los negritos que iban desapareciendo progresivamente. ¿Estamos enfrentados a una desaparición del organismo negociador, que había abierto una tarea común entre las grandes familias democráticas españolas y los representantes de las nacionalidades? Apresurémonos a decir que, por lo menos, desde nuestra voluntad de partido en lucha, nos negamos a aceptar que esta forma de trabajo unitario haya agotado su función, todo lo contrario, señala una vía que ha dado fruto, que tiene objetivos inmediatos a cubrir y que apunta la perspectiva fundamental de acción política conjunta para la consecucuón de la democracia y las libertades nacionales.

Digamos, en primer lugar, que mientras no hayamos obtenido la amnistía, las libertades y el Estatut de Autonomía, cualquier lucha, gestión o negociación podrá ser calificada de insuficiente. Pero resulta denunciable y, a la vez, sospechoso, aprovechar los resultados positivos, obtenidos por los otros, desde posiciones de inactividad, de testimonio marginal, como es el caso de algunos partidos que han presentado su documentación para la legalización y se preparan para participar en el proceso electoral. No, nosotros no afirmamos que los resultados obtenidos por la negociación sean óptimos ni, sobretodo, que se hayan podido obtener al margen de la presión que representa la constante movilización popular. Pero sí que apreciamos su valía por lo que representan en si y por lo que prefiguran como vía pra cubrir un triple objetivo. Primero, demostrar el carácter responsable y dialogante de la oposición, que aparece como garantía de orden democrático y denuncia los intentos del gobierno de atribuirse los avances que ha conseguido la lucha popular. Segundo, fortalecer los lazos entre las fuerzas democráticas españolas y las fuerzas democráticas de las nacionalidades, fortalecimiento basado en el reconocimiento de objetivos comunes solidarios, en la comprensión del carácter diferencial de los pueblos de Catalunya, Euskadi y Galicia y en el interés común de dar una auténtica solución política a este hecho, como elemento indispensable para el restablecimiento de la democracia en España. Tercero, ofrecer a la reivindicación popular de libertad la formulación de objetivos concretos representados por partidos y personalidades reconocidos, frente a los intentos de confusión del neofranquismo.

Es por todo esto, y porque consideramos que a la negociación ha de seguir la vigilancia democrática y que a los objetivos de las garantías electorales ha de seguir el compromiso o acuerdo constitucional, que nuestro partido ha estado y está a favor de la "Comisión de los Nueve" y de la presencia responsable de las fuerzas políticas y sindicales de Catalunya en su seno, convencido de que una política justa no quiere decir una política sin dificultades, pero que, conducida inteligentemente, acaba por imponerse. Es por esto que, aún y lamentando la dimisión de Jordi Pujol, señalamos que el hecho fundamental es que la organización a la que pertenece, CDC, no solamente no retira la confianza en la comisión negociadora, sino que la ratifica. Es por esto por lo que apreciamos como muy positiva la presencia de la UGT, juntamente con CCOO y USO, en la última reunión de la "Comisión de los Nueve" y su nombramiento como miembros de la subcomisión negociadora que ha de tratar con el gobierno las cuestiones relacionadas con la libertad sindical. Es por esto por lo que llamamos a los compañeros de la Federación Socialista de Catalunya, adherida al PSOE, y alos compañeros del PSC (Congrès) para que reconsideren su posición y para que se reincorporen a las actividades comunes de los partidos y prganizaciones sindicales que venimos apoyando la negociación. Es por esto que, lamentando que la Permanente de la Asamblea de Catalunya haya optado, por consenso mayoritario, por marginarse del proceso de negociación y haya cerrado las posibilidades de acción directa al ligarse exclusivamente a un hipotético "Organisme Consultiu" falto de toda perspectiva, revaloramos, no obstante, la base de movilización popular unitaria que la Asamblea de Catalunya representa y que continúa siendo el soporte fundamental para la consecución de los cuatro puntos. Es necesario, por tanto, marginar de su seno discusiones esterilizantes que algunas organizaciones exasperadas por el fracaso de su propia política estimulan, y entender la gran presencia de la Asamblea de Catalunya en la actividad negociadora mediante la movilización y, de una forma elemental, con el desarrollo de toda la potencialidad de la campaña "Volem l'Estatut".

ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ

PEL DRET DE VAGA I LA LLIBERTAT SINDICAL

DIA 15 D'ABRIL JORNADA DE VAGA

Comissions Obreres i Unió Sindical Obrera han convocat tots els treballadors d'Espanya a encetar un procés de mobilitzacions, assemblees i discussió als centres de treball per tal de fer una gran jornada de vaga el 15 d'abril. El motiu fonamental és protestar contra el decret-llei que, amb la cínica proclama d'eixamplar-lo, restringeix, o pràcticament anul.la, el dret de vaga i afavoreix l'acomiadament lliure, i també exigir la llibertat sindical. Les reivindicacions concretes: garantir la feina, impedir els acomiadaments, assegurança de desocupació i pensions suficients, legalització de totes les centrals sindicals, dissolució de la CNS i retorn del seu patrimoni als treballadors, eleccions a les empreses per elegir òrgans representatius que negociïn els convenis, derogació dels decrets que faciliten l'acomiadament lliure i fan de la vaga una cosa il.legal i reconeixement ple del dret de vaga.

En la roda de premsa que va servir per anunciar la convocatòria de la jornada de vaga del 15 d'abril, Marcelino Camacho va destacar el sentit de legítima defensa dels treballadors que té aquesta convocatòria i va qualificar el recent decret-llei sobre acomiadament i vagues com *"una llei clarament antiobrera, pitjor que les de l'època de Franco i pitjor que el decret de vaga de maig del 75"*.

Té raó a vessar. El govern actual no cessa en els seus atacs a la classe treballadora. Quan es preparen eleccions a Corts i ja hi ha una colla de partits polítics legalitzats -encara no, però, i això és ben significatiu, els més genuïns de la classe obrera- encara no són legals els sindicats que els treballadors han constituït, el dret de vaga queda tan reduït que no es veu, els patrons tenen grans facilitats per despatxar i, per postres, el nou salari mínim serà de 440 pessetes. Si no fes ràbia, faria riure.

Ja veiem on van a parar totes les prometences que el govern ha fet de legalitzar les centrals sindicals obreres de seguida. I la llibertat sindical i el dret de vaga són coses que no admeten espera. En el col.loqui que fa pocs dies es va fer al "Club Mundo", a Barcelona, en el qual participaren CCOO, USO, UGT, CNT, SOC, el delegat dels sindicats verticals i els sindicats "grocs" CSO i SFI, tothom hi va estar d'acord, fins i tot aquests darrers.

No hi pot haver democràcia sense que hi hagi llibertat sindical i dret de vaga. No hi pot haver democràcia sense que la classe treballadora hi ocupi el lloc que li pertoca, un lloc molt preeminent per cert. Els treballadors no poden admetre l'actual situació. L'actitud del govern demana una resposta i la classe obrera la donarà. La donarà, com sempre, responsablement, constructivament, perquè els treballadors no són amics del desordre, de l'aldarull ni de la provocació; però la donarà amb força, amb tota la força que té i que és capaç de manifestar. La jornada de vaga del proper dia 15 pot assolir, i cal que assoleixi, unes proporcions més grans que la del 12 de novembre de l'any passat.

Aquest és el sentit de la crida de CCOO i USO que està oberta a totes les altres centrals sindicals, a tots els treballadors d'Espanya. Cal que aquesta crida sigui escoltada. Els objectius són comuns. Tothom hi està d'acord. Cal que aquest acord esdevingui el dia 15 acció unida, sense cap esquerda, sense cap reserva, sense cap vacil.lació. És lamentable l'actitud de la UGT que, tot i convenir en la justesa de les reivindicacions i en la necessitat de l'acció, no ha signat la convocatòria per un pueril entestament a afegir-hi l'exigència de la dimissió dels càrrecs sindicals, que tant CCOO com USO no consideren raonable ni útil perquè els actuals enllaços i jurats poden jugar un paper important en la mobilització i en la defensa dels interessos dels treballadors. La UGT té perfecte dret a defensar la seva opinió, però això no na de ser motiu per trencar la unitat que tant necessitem ara. Confiem que la UGT ho veurà clar i s'afegirà a la jornada, com confiem que s'hi afegiran totes les altres organitzacions sindicals obreres.

Per dir-ho amb poques paraules, l'acció del 15 d'abril s'adreça a aconseguir la normalitat de les relacions entre el capital i el treball. Com ja han dit USO i CCOO, no va contra els patrons, als quals caldrà explicar-ne els motius i l'abast, sinó contra unes mesures del govern que no fan altra cosa que enverinar la situació i crear més focus de conflictes. Els treballadors volen tenir els seus sindicats, legals, organitzats com ells vulguin i decideixin, sense ingerències de ningú. Volen que els sigui reconegut el dret de vaga, com a eina de defensa dels seus interessos de classe, i el volen, com és lògic i just, sense restriccions. Volen treballar, que no els puguin despatxar sense raó, tenir garantida la feina. Són aspiracions perfectament democràtiques i absolutament indispensables per a la democràcia que tant desitja tothom i que ja s'albira.

ENRIC VIVES

A LA MINA, DE BARCELONA

UN BARRI EN VAGA

Així, tal com sona. Un barri en vaga. El 22 de març, el barri obrer de la Mina, a cavall del límit de Barcelona i Sant Adrià de Besòs, oferia un aspecte insòlit. Totes les botigues, excepte la farmàcia, eren tancades i barrades. Els jubilats ocuparen uns locals que reivindiquen, de fa temps, com a llar seva. Els nens eren a les escoles; però no hi havia classes. Cada curs havia escollit algunes de les moltes necessitats del barri i els escolars confeccionaven pancartes i cartells al.lusius, que després varen ser passejats pel barri. Els nens portaven adhesius amb les reivindicacions del barri. Hi va haver concentració de veïns als llocs més cèntrics.

Què demanen els habitants de la Mina? Allò que no caldria que demanessin perquè ja ho haurien de tenir de sempre. Allò que necessita aquest barri i tants d'altres, gosaríem dir que tots els barris populars. Necessiten i demanen espais verds, guarderies i parvularis, parcs infantils, llars per als jubilats, oficina de telègrafs i correus, pisos per als qui no en tenen, centres culturals, una zona poliesportiva, biblioteques, cine, teatre, netedat i fora les rates... No ens cabria la llista sencera. Des que es va crear aquest barri, els seus habitants han hagut de lluitar per les coses més elementals. Precisament fa pocs dies, el 15 exactament, fou inaugurat l'ambulatori, després de combatre durant molt de temps per aconseguir-lo. Tenen un ambulatori, però hi manquen alguns serveis. Ara, després de la vaga del dia 22, els han promès que abans de quinze dies hi haurà odontologia, tocologia i radiodiagnòstic. Un primer èxit de l'admirable jornada.

Un altre èxit és el que han assolit, ben de pressa, els botiguers del barri. El Patronat Municipal de la Vivenda de Barcelona els devia uns diners que havien avançat al moment de l'adjudicació dels locals. Sobre aquests diners, el Patronat es feia l'orni. El dia de la vaga, els comerciants van anar al Patronat i s'hi van tancar, disposats a resoldre d'una vegada la qüestió. Van romandre tancats fins a les dues de la tarda de l'endemà i en van sortir amb un acord prou satisfactori. El Patronat deduirà els diners avançats del preu de compra i també en deduirà cent mil pessetes per botiga, per les despeses que els comerciants han hagut de fer per tal de posar els locals en condicions.

La magnífica acció dels habitants de la Mina, en la qual van participar tots els sectors socials i totes les edats, aconseguirà altres èxits. El barri de la Mina, sencer, fermament unit, s'ha fet escoltar.

EL CLAUSTRE UNIVERSITARI

La Universitat, i més concretament, el Claustre que té lloc en aquests moments a la Central, és tema d'atenció a la premsa. Sense entrar en els seus avatars,sí que voldríem fer algunes reflexions sobre la profunda significació que suposa la seva realització.

Quan, el mes de desembre, vam fer la III Conferència Universitària del PSUC, vam intentar de definir els trets fonamentals de l'actual situació universitària: la crisi del model d'Universitat liberal, unida a la crisi de la Universitat franquista (jerarquitzada, burocràtica, allunyada de la realitat social i cultural catalana), feia urgent l'articulació d'un extens *moviment universitari*, que, junt a la resta de la societat, fos capaç de donar una alternativa democràtica a la Universitat. De no fer-ho així, corria el perill, i encara el corre, d'una degradació total que la tornés irrecuperable per molts anys.

Fèiem constar aleshores les dificultats amb què ens trobaríem per tal d'aconseguir articular un moviment d'aquesta mena, però ens animava l'esperança que tots els sectors universitaris serien conscients de la responsabilitat col.lectiva que suposa salvar la Universitat i posar-la al costat de tota la societat en el seu conjunt.

El llarg conflicte del Personal No Docent al començament del curs, la crisi posterior del Rectorat, els problemes del Professorat No Numerari i un cert abstencionisme dels estudiants, posaven en dubte la possibilitat que veritablement fos possible de començar un *procés constituent* a la Universitat, que abordés d'una forma constructiva la tasca de començar a assentar les bases de cara a la construcció d'una Universitat autònoma, científica i catalana, inserida en el procés de transformació social del nostre país.

Malgrat això, la convocatòria del Claustre va permetre de superar alguna d'aquelles dificultats i d'iniciar una discussió profunda entre tots els sectors universitaris veritablement interessats a donar una sortida progressista a la crisi.

I avui,ja s'ha posat de manifest que una actitud ferma i responsable d'aquests sectors, ha permès de frenar les posicions més conservadores o retardatàries, al mateix temps que, encara sense saber-ne ni el resultat ni l'abast, podem afirmar que s'han obert les portes a una elaboració fecunda per superar els elements de crisi més aguts i assentar les bases d'un autèntic procés constituent.

Algunes precisions, no obstant, ens semblen necessàries:

El PSUC elabora la seva política en base a una anàlisi rigorosa de la realitat social i en contacte permanent amb els sectors afectats per aquesta realitat.La nostra actitud no té apriorismes com a punt de partida sinó una pràctica política i sindical realitzada de forma oberta i franca. No obeïm, per tant, a cap "consigna" o comandament que no provingui de les aspiracions veritablement sentides per aquests sectors, davant dels quals ens sentim plenament responsables pel fet que han dipositat la seva confiança en nosaltres. Pretendre , per tant, que la nostra actitud pugui ser menys "universitària" que la d'aquells que proclamen ser únicament representants de la "ciència", no és sinó una manera d'ocultar interessos i objectius menys clars i evidentment,més egoistes.

El nostre Partit ha deixat sempre ben clar i continuarem fent-ho, que no donem suport a *cap* persona en concret i sí a totes aquelles que estan disposades a defensar i tirar endavant,d'acord amb les seves forces (que han de ser les de tots!), un programa d'autèntica transformació democràtica.

La tasca de salvar la Universitat de la gran crisi en què és immergida, no pot ser, de cap manera, tasca d'unes quantes persones, per molt qualificades que siguin aquestes, sinó de la participació activa i responsable de *tots* els afectats per aquesta crisi.La Universitat,la salvarem entre tots o s'enfonsarà amb tots.

Finalment, aquesta transformació no pot fer-se d'esquena a la societat. La Universitat no és un terreny vedat que només interessa els universitaris, sinó una institució més d'una societat que necessita tant de la Universitat, com la Universitat de la societat i només d'aquesta relació mútuament enriquidora podran sortir les solucions que ens afecten a tots. El nostre suport, per tant, a la iniciativa del III Congrés Universitari Català, és total i farem el màxim esforç possible per assolir la fita d'aquesta Universitat veritablement autònoma que Catalunya necessita.

Tant de bo que tothom sigui conscient de la gravetat del moment que vivim i sàpiga respondre a aquest repte històric amb autèntica vocació i esperit constructiu.

CARLES GONZÁLEZ

vida del partit ★ vida del partit

ASSEMBLEA DE QUADRES DEL VALLÈS OCCIDENTAL

Diumenge, dia 20, es va fer a Sabadell una assemblea de més de dos-cents companys i companyes, quadres del Partit del Vallès Occidental. Hi assistiren Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, Josep Serradell (Roman), del Comitè Executiu, Francesc Trives, del Comitè Central i candidat a diputat per Barcelona, i Alfred Bienzobas i Roc Fuentes, també candidats. Va encetar la reunió Trives, responsable del Comitè Comarcal darrerament constituït, que va parlar de la situació política i va presentar l'esmentat Comitè.

López Raimundo va tractar dels canvis democràtics que el poble ha imposat i de la política del Partit en aquesta conjuntura, de la necessitat de fer una gran campanya electoral. Cridà a fer més grans esforços per guanyar per a la nostra causa milers i milers de dones i homes de totes les capes de la població.

LOCAL DEL PSUC AL POBLE SEC (BARCELONA)

Hi havia unes tres-centes persones a la inauguració del local del PSUC al Poble Sec, entre les quals Gregori López Raimundo, Miquel Núñez, Antoni Gutiérrez Díaz, Jordi Cunill, Agustí Prats, i altres membres del CC.

Hi va haver alguns parlaments. López Raimundo va parlar de les eleccions i després d'un brindis es va cantar la Internacional.

QUINZENA DEL PARTIT A SANTA COLOMA DE GRAMENET

S'ha iniciat aquesta quinzena , que va del 19 de març al 3 d'abril. S'han posat taules de venda pública de la nostra premsa.En un acte sobre la qüestió nacional i els immigrants va parlar Fernando Soto, del CC del PCE. La quinzena preveu una colla d'actes que acabaran amb un de final, en el qual parlarà Gregori López Raimundo, i amb un festival popular.

"PER CATALUNYA, LA DEMOCRÀCIA I EL SOCIALISME, PSUC"

Això és el que diu la pancarta vermella que presideix, des d'aquest diumenge, la parada que el Partit té al mercat de Centelles, cada diumenge. Hom coneix de sobres aquest tradicional mercat on es pot comprar de tot i que sempre és ple de gent. De quatre setmanes ençà, els companys de Centelles tenen la seva parada per vendre la nostra premsa. Una parada més entre totes les altres, molt concorreguda, cada dia més animada, on la gent compra els periòdics i fa petar la xerrada amb els comunistes.

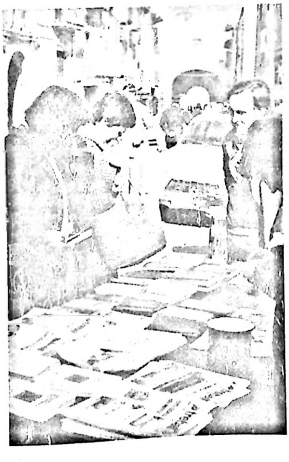

RAMON TAMAMES, VIATGE D'ANAR I TORNAR

"LA LEGALITZACIÓ? JA ÉS A TOCAR"

Ramon Tamames, del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, candidat a les properes eleccions, l'economista més reconegut de l'Estat espanyol, revelació com a novel.lista darrerament... Ramon Tamames ha estat unes hores a Barcelona. Ha fet una conferència a l'Escola de Sociologia -que el Samaranch vol esborrar del mapa- amb una sala plena i algunes aules amb altaveus, igualment plenes. Li posem el "cassette" davant, gairebé en exclusiva.

- ¿Com veieu, des del centre de gravetat del poder, la legalització del PCE? Ara, diuen, sembla que és imminent...

- Ho veiem, efectivament, com quelcom que ja quasi s'està tocant amb els dits. Aquest matí em deien que la Sala IV del Tribunal Suprem està dividida, cinc a favor i cinc en contra. Sabem també que hi ha hagut pressions dels grups més reaccionaris per aconseguir que no se'ns legalitzi. Però, realment, què passaria si no ens legalitzessin? Aquesta és la millor resposta... Això significaria un mínim de credibilitat de cara a les eleccions generals i la fi de la Reforma. Seria una victòria pírrica de la dreta.

- Si legalitzen el Partit Comunista, ¿quina posició prendrà respecte a partits que, a la seva esquerra, no quedin legalitzats?

- Pensem que tots els partits que han demanat la seva legalització i que són també dins de l'esquerra, si no automàticament, sí que seran legalitzats un cop que legalitzin el PCE i el PSUC. A mi em sembla que és quelcom inevitable. El govern tractarà de restar vots als comunistes legalitzant d'altres partits polítics. En això no hi ha cap plantejament que disminueixi la qualitat i la combativitat de molts dels partits polítics, on tenim tants companys.

- Tamames, una pregunta específica per a tu. Aquí es va parlar molt, després de la roda de premsa del llavors encara "il.legal" Santiago Carrillo, que el PCE proposava una mena de pacte social com a sortida a la crisi econòmica. Jo et pregunto: ¿quina sortida pràctica de l'aquí i l'avui proposa el PCE per superar l'actual crisi?

- No, no és el pacte social. La nostra posició és molt clara: és una política de responsabilitat nacional, en el sentit que no es podrà superar la crisi si en els plantejaments no es tenen en compte els interessos de les forces socials majoritàries. Per això, una victòria electoral de la dreta no significa una automàtica solució de la crisi. Significa, possiblement, el restabliment transitori dels interessos i de la confiança del capital estranger, però no significarà la solució dels problemes perquè no té un planteig de superació de la crisi i de transformació profunda de la societat. I això, avui, és necessari, quan els grups estan amb anhels i desigs de canvi, amb desig de democratització profunda de la societat i de l'economia. Aquesta resposta només la podrem donar des d'una àmplia coalició de l'esquerra i dels demòcrates que fins i tot poden ser al centre, però no una "solució" des de la dreta.

- Parla'ns ara del paper del Partit Comunista en la campanya electoral i després de les eleccions.

- Per a nosaltres, la campanya no és un ritus, evidentment. No és un acte electoralista. Es quelcom molt seriós. Es l'expressió de la voluntat de conquerir, encara que sigui en una campanya que lliurem en inferioritat de condicions, la llibertat i la democràcia plenes. La nostra presència és obligada. Es la base per anar aconseguint un partit de masses, una millor organització, difonent els nostres pensaments sobre les diverses alternatives en l'economia, en l'ensenyament, en la sanitat, en els problemes obrers, l'urbanisme, etc. I tractar que el procés immediatament vinent sigui un procés constituent.

- Finalment, ¿com veus les relacions Partit Comunista d'Espanya-Partit Socialista Unificat de Catalunya?

- Bé, en la meva opinió són unes relacions de fraternitat. Jo crec que en aquestes relacions hi haurà punts a discutir, indubtablement, però són unes relacions de fraternitat entre partits que es nodreixen d'una ideologia bàsicament comuna, amb un fet nacional a Catalunya, diferenciat, però amb molts problemes i molts interessos comuns. Les classes treballadores, amb totes les diferències i peculiaritats nacionals, són, malgrat tot, una entitat, són un corrent comú a nivell de l'Estat. També em sembla que el mercat és un mercat comú, un mercat únic..., com em sembla que els problemes de la política econòmica ens afectaran a tots... Llavors, que Catalunya tingui la seva autonomia i que el Partit Socialista Unificat de Catalunya tendeixi, amb tota la seva llibertat, cap als problemes catalans, ens sembla que és la cosa correcta. Però hi ha molts problemes comuns en els quals haurem de continuar junts.

Ramon Tamames torna cap a Madrid. "Savoir faire" o "fair play": "la otra cara del PC", com ha dit algú dels qui es pensen que el patrimoni de l'esquerra és tan minso que no hi pot cabre un bon economista o un llençat novel.lista... o, simplement, la bona educació i el bon gust. Per cert, un altre cop li preguntarem, a Ramon Tamames, qui és l'Elio de la seva novel.la, què hi ha darrere l'operació "Xenius" que explica en el llibre, etc., etc. Que li preguntem no vol dir que les respostes no siguin clares. Es una forma indirecta de recomanar-vos la lectura de la novel.la... a tots els qui mai no heu pogut amb un totzo d'economia.

ANTONI B.

AMB L'ARGENTINA

Dirigents polítics i personalitats del nostre país i d'altres països, entre ells el secretari general del PSUC, Gregori López Raimundo, han signat un document titulat "Per les llibertats a l'Argentina", publicat a "Mundo Diario" i altres periòdics continentals, en ocasió del primer aniversari del cop d'estat encapçalat per les forces armades argentines el 24 de març de 1976, "moment des del qual *-assenyala el document-* les institucions democràtiques han deixat d'existir: El Parlament dissolt; els partits polítics, suspesos o prohibits; el Poder Judicial, subjecte a les arbitrarietats de la Junta i reemplaçada la seva jurisdicció, en part, per l'establiment de tribunals militars."

El document denuncia la crisi econòmica i la terrible repressió "que colpeja tots els sectors del poble" *i reclama:*

"El cessament immediat dels segrests les tortures i els assassinats.

"La publicació de les llistes completes de presoners polítics i el seu alliberament.

"La restitució dels sindicats als treballadors, el restabliment del dret de vaga i dels altres drets sindicals.

"El restabliment dels drets constitucionals -entre ells, el d'opció-, de les llibertats democràtiques i de l'activitat dels partits polítics, sense proscripcions."

Heus aquí com defineix el document allò que el general Videla, cap de la Junta Militar feixista argentina, anomenava, divendres passat a TVE, "democracia fuerte, estable y representativa":

"Els treballadors han patit l'ocupa-

Fernando Soto

andalusisme de debò

Invitat pel PSUC, el company Fernando Soto ha recorregut la perifèria industrial de Barcelona: ha estat a Terrassa, Santa Coloma de Gramenet, Cornellà, Sabadell i els Nou Barris barcelonins. Amb una veu penetrant, convincent, amb accents de terra ferma i molts anys de lluita a les espatlles, el lluitador de les Comissions Obreres de Sevilla conta les dades dramàtiques de la situació d'Andalusia, depauperada pels cacics, víctima, com pocs pobles de l'Estat, dels estralls econòmics de la política franquista. La gent se l'escolta amb una mena de dolorosa concentració: les coses que diu en Soto fan escruixir perquè palesen situacions veritablement angunioses. A cap moment, però, no fa ús del patetisme dels drames rurals. No hi ha, a la seva veu, ni un bri de demagògia...

- ¿Quin és el veritable problema andalús?

- Mira, les bases de l'economia andalusa sota el franquisme han estat l'emigració i el turisme... el Govern no s'ha preocupat de res més.Això fa, evidentment, que el veritable drama del poble andalús sigui l'atur, que d'estacionari s'ha convertit en crònic...

- ¿Com respon la classe obrera andalusa davant d'aquesta situació?

- Convertint la lluita contra l'atur en l'eix de la lluita obrera. El passat 17 de març, més de cent mil treballadors van anar a la vaga per tal de lluitar contra l'atur. I m'agradaria que aquest punt el subratllessis: fer política, fer andalusisme, a Andalusia vol dir crear llocs de treball, que els necessitem, si volem sobreviure, amb urgència.

- Ara corren grups i veus per Catalunya que, en nom de l'andalusisme, prometen llocs de treball als qui tornin a la seva terra d'origen...

- Ja ho sé, i em sembla d'irresponsables. Però tingues en compte que si bé hi ha obrers d'origen andalús que encara firmen amb el dit, n'hi ha molt pocs que se'l mamim, el dit. ¿A què treu cap fer promeses ara com ara irrealitzables? El que passa és que a la classe obrera, al proletariat català ara li estan sortint moltes núvies. ¿Per què ara i no abans, quan els problemes aquí eren d'unes dimensions tan greus? Perquè resulta molt fàcil venir amb la boca plena d'Andalusia, a guanyar vots. Els mateixos que us el demanen, aquest vot, que diguin què han fet per solucionar els problemes d'Andalusia, què han fet, en concret, per lluitar contra l'atur.

- Els homes que un dia van haber d'emigrar, d'Andalusia a Catalunya, ¿què són ara?

- Són catalans de dret, amb tots els drets i amb tots els deures. Catalans que no obliden la seva terra, que saben que la millor forma de lluitar per Andalusia és conquerir la democràcia per a tot l'Estat espanyol. Sé que molts homes vinguts d'Andalusia se senten a més a més catalans del tot, perquè han lluitat conjuntament amb la resta de catalans per arrencar una parcel.la de llibertat. I això és important...

- ¿Però no hi ha una discriminació cultural...?

- Tots, els treballadors en especial, hem estat víctimes d'una discriminació cultural, sota el franquisme. Ara bé, penso, a vegades, que els dos milions de nous catalans, vinguts d'Andalusia, han d'haver influït en la cultura de Catalunya. En els costums, en les expressions, en la manera de prendre's la vida i de construir una nova societat. I crec que els nascuts a Catalunya han sabut valorar-ho.

- ¿Què recomanaries als treballadors nascuts a Andalusia que ara viuen a Catalunya?

- Que continuïn, com fins ara, lluitant unitàriament contra l'explotació, contra la repressió, amb aquells partits polítics que durant els anys difícils van lluitar per les conquestes obreres. El millor servei que poden fer a Andalusia, com ja t'he dit, és aconseguir que triomfi la democràcia de veritat a Catalunya.

L'amic, el company Fernando Soto se'n torna a Andalusia. Allà, amb sis milions d'habitants, hi ha tres-cents mil parats. Per ell, com va declarar a "Mundo Diario", "la tasca més important és ara d'organitzar els treballadors andalusos per combatre l'atur i evitar l'emigració. Importa conscienciar les més amples capes socials per poder combatre tots junts l'atur. Crear una aliança interclassista que beneficiï els obrers i descobreixi el veritable enemic -d'andalusos i catalans- que és el centralisme monopolista."

Gràcies, Soto, per la teva estada entre nosaltres!

IGNASI RIERA

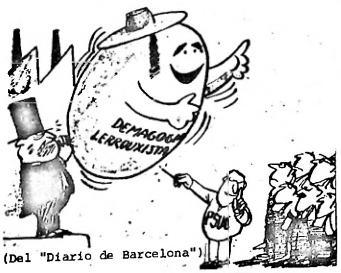

(Del "Diario de Barcelona")

AMB L'ARGENTINA

(ve de la pàgina anterior)

ció militar de les fàbriques, els sindicats han passat a ser controlats per les forces armades, el dret de vaga ha estat suprimit, els dirigents i militants són fets presoners, segrestats, assassinats.

"La repressió no perdona les Esglésies: capellans, pastors, religioses, bisbes, són detinguts, perseguits, fins i tot assassinats... L'antisemitisme es desenvolupa: es metrallen sinagoques, s'editen obres de Goebbels i Rosemberg.

"La Universitat roman sota control militar, se suprimeixen carreres, i equips sencers d'investigadors es veuen obligats a l'exili.

"La manca de llibertat de premsa és absoluta; les campanyes de desinformació i contrainformació, constants. Es prohibeixen periòdics i a les casernes es cremen obres de Freud, Marx, Lévi-Strauss, Piaget...

"La repressió abasta dirigents polítics, advocats, estudiants, científics i tècnics, periodistes, artistes.

"Nombrosos refugiats llatino-americans -com l'ex-president de Bolívia, Juan José Torres, els ex-legisladors uruguaians Zelmar Michelini i Hèctor Gutiérrez Ruiz- han estat assassinats impunement. Malgrat els esforços de l'Alt Comissariat per als refugiats de les Nacions Unides, la situació dels asilats continua degradant-se.

"Les organitzacions internacionals denuncien l'existència de vint mil a trenta mil presoners polítics: d'ells, sis mil han desaparegut internats en camps de concentració. Més de dues mil cinc-centes persones han estat assassinades des del cop d'estat.

"La tortura s'aplica de forma científica i sistemàtica. Molts presoners són afusellats i famílies senceres de militants de l'oposició, exterminades."

El poble català -que ha viscut, com tots els pobles d'Espanya, sota la bota feixista- no serà insensible -n'estem segurs- al drama que viuen, al seu país, els ciutadans argentins i sabrà expressar la seva solidaritat amb els dos mil exiliats que resideixen actualment a Catalunya.